

Mai rămăseseră doar câteva ore până ca în satul din Carintia să înceapă ceremonia de înmormântare, iar eu, în căutarea unei lumânări, rătăceam prin Roppongi, unde găsisem în nenumărate magazine bețișoare parfumate japoneze de diferite culori, subțiri ca firul de păr, dar nicio lumânare, până când, pe o stradă, lăsând în urmă curvele și proxeneții, am descoperit, în sfârșit, într-un magazin american pompos, cu decorațiuni de Crăciun, o lumânare mică, albă, cu o inscripție pe fond negru, *The best candle in America!*, o lumânare pe care, o oră mai târziu, exact la momentul înmormântării tatălui meu, o aprindeam în camera mea de hotel din Tokio. Lui Kasimir, în vârstă de nouă ani, care asculta atent de peste o jumătate de oră, și lui Siri, de doi ani, care era la fel de tăcută, le-am povestit frumuseți și orori din copilăria mea. Privind la flacăra mică, liniștită a lumânării americane și imaginându-mi ritualul sever, sfâșietor al înmormântării din Carintia, i-am șoptit ciocului care aproape mă atingea: *Domnule episcop! Eminență! Înainte să închideți sicriul, puneți-i tatei în numele meu câteva gladiole pe piept, din acelea galbene, cu lujerul lung, să fie albe și roșii, iar la vârf bobocii să mai rămână închiși câteva ore, pentru ca apoi, când el va fi deja sub pământ, acoperit de țărâna cimitirului, ei să înflorească în aerul înăbușitor, la căldura dinăuntru sicriului, să-și deschidă corolele și să-l privească cu ochi mari pe cel dispărut, care a întârziat atâta până când a ieșit din șură ca să-și ia cea din urmă gustare, sub portretul tatălui său, patriarhul cu mustăți și mină severă, care-l privea din fotografia mare, înrămată și poleită cu aur, de deasupra patului său de moarte din odaia casei părintești din satul Kaming, la începutul lui noiembrie, în anul două mii patru.*

Iar la câteva zile după înmormântare, pe când în Carintia ninge și buchetele și coroanele de flori fuseseră acoperite de o furtună de zăpadă, petalele trandafirilor și garoafelor se lipiseră unele de altele, capetele florilor se plecaseră sub greutatea fulgilor, iar în zăpada proaspătă din fața mormântului se puteau vedea urmele văduvei și ale fiicei care coborau împreună în fiecare zi spre cimitir pe brațul vertical al satului în formă de cruce, aprindeau o lumânare și se rugau pentru cel decedat de curând, în timp ce noi, la mii de kilometri distanță de Carintia, pe alt continent, plecam din Roppongi la cinci dimineața și luam metroul spre alt cartier, unde, într-o hală imensă de pește, vedeam sute de bucăți de ton tăiate și feliate cu fierăstrăul electric, pentru ca seara, când se întunecase deja, să ne așezăm în Nishi-Shinjuku, într-un bar ce ținea de Park Hyatt Tokio, unde se turnaseră și niște scene din filmul „*Lost in Translation*” al Sofiei Coppola, cu Scarlett Johnson și Bill Murray, film pe care-l văzusem cu câteva luni înainte de plecarea

noastră în Japonia, la cinematograful Wulfenia din Klagenfurt, fuseseră atunci cu noi și Siri, care are doi ani, și Kasimir, care are nouă ani. Sorbind din apa minerală italienească marca Pellegrino, pe care mi-o servise cu o reverență și un zâmbet drăgălaș Lady Ishikawa, și uitându-mă când la ecranul unui televizor atârnat deasupra barului, pe care rula întruna filmul „Lost in Translation”, când la străzile care luceau ca niște licurici albaștri în noaptea din Tokio, mi-am adus aminte că atunci, după ce-mi apăruse prima carte, când m-am întors în casa părintească, pe unde nu mai călcasem multă vreme de rușine, tata, fără dinți – își dăduse proteza la reparat – cu buzele subțiri și gura strânsă ca o pungă, stătea pe grămada de gunoi cu o furcă murdară de bălegar în mână, nivela gunoiul, îngropa capetele găinilor tăiate, cu pleoapele închise și ciocurile întredeschise, și picioarele de găină cu ghearele chircite, și deodată mi-a spus – asta după ce văzuse la televizor un film despre fiul lui și aflase cu surprindere din acel reportaj despre sentimentele de ură și disperare pe care i le purtam: „Despre mine poți să scrii ce vrei, dacă asta te ajută cu ceva, dar lasă-i în pace pe cei doi băieți care s-au spânzurat la noi în sat! Lasă morții să se odihnească! Nu mai scrie despre cei doi sinucigași!” Lasă-i în pace pe cei doi băieți spânzurați! murmuram eu absent, cu apa minerală Pellegrino în dreptul ochilor, privind ecranul prin sticla verde și transparentă. „Când pleci?” îi spuse Scarlett lui Bill. „Măine!” răspunse el. „O să-mi lipsești. Chiar trebuie să pleci așa repede?” spuse ea. „Da, bodyguardzii mă așteaptă deja...păi...nu-mi urezi drum bun?” „Ba da, chiar asta voiam să fac...ok...atunci rămâi cu bine!” – „Da, și tu!” – „Rămâi cu bine!”

Da, tată, rămâi cu bine, îți doresc drum bun, am spus eu încet, ca pentru mine, învârtind mereu în cerc pe tejghea sticla verde de Pellegrino, elegant butucănoasă și cu gâtul subțire, și uitându-mă când spre ecran, la Scarlett și Bill, când în jos, în noapte, la miile de luminițe mișcătoare ale mașinilor care circulau prin Tokio ca un șir de furnici. Rămâi cu bine, tată! Ori vorbești, ori te cacă litere! mi-ai spus odată, în copilărie, când mă întrebeseși ceva și erai nerăbdător să-ți răspund. Și tot atunci, la masa de prânz, te-ai uitat cu reproș la mama, care se temea că va muri în curând și al cărei suflet, de mult bolnav, se întuneca tot mai tare, și i-ai spus: Arăți deja ca ăla de colo! Și m-ai arătat cu degetul pe mine, cel mai bolnăvicios dintre copiii tăi. Ce-o să se aleagă de copii dacă tu nu mai ești, ia uită-te la ei, ce-o să se aleagă de ei? Din clipa aceea am știut că trebuie să mor înaintea mamei mele cu sufletul bolnav, fiindcă ea arăta deja ca mine, ăla de colo. Altă dată, nu mai știu cu ce ocazie, ai spus: Pentru mine ești un nimic! Mai știu doar că m-am întors și-am dispărut din fața ta, în vârful picioarelor, fără zgomot, ca să nu mă

auzi, m-am cărat – Cară-te! te-am auzit des spunând – pentru că știam că sunt singurul loc plin cu nimic din satul ăsta, o bucată de vid care a luat forma unui copil și tulbură aerul din grajd.

Scarlett: ”Când te-am văzut prima dată, la bar, purtai un smoking, arătai destul de elegant, mai ales așa, dat cu rimel.”

Bill: „Dar noi ne-am văzut prima dată în lift!”

Scarlett: ”Da?”

Bill: „Nu mai știi?”

Scarlett: „De fapt, nu arătai prea ieșit din comun. Eu eram cumva încruntată?”

Bill: „Nu, mi-ai zâmbit!”

Scarlett: „Nu mai spune!”

Bill: „Da, probabil că a fost o scăpare. N-ai mai zâmbit așa niciodată. Numai atunci...exact așa...doar mai larg...da, poate...ei, nu, nici chiar așa larg!”

Dacă nu trăiești într-un lințoliu, nu poți să scrii, ai nevoie de nefericire ca să te poți exprima! Ești cadavrul viu care scrie despre moarte! am scris eu la un moment dat. Tată, întru tine trăiesc, tată, întru tine mor! am scris eu la un moment dat. Și când tu vei fi deja întins pe spate în coșciug, îmbrăcat într-un smoking cafeniu, adică în costumul tău popular din Carintia și dat cu rimelul incolor al ultimelor tale lacrimi de aproape o sută de ani, și când patru bodyguarzi îmbrăcați în negru te vor duce la biserică pe ultimul tău drum, eu o să caut în camera în care ai murit un gândac negru, speriat de moarte de mirosul tău de mort, o să-l întorc pe spate, o să-i împreunez ca pentru rugăciune piciorușele agitate, cu care mă imploră să-l las în viață, și o să-i spun fără ocolișuri: Arăți deja ca ăla de colo...ăla de la cimitir...ăla de sub zăpada proaspătă! Nu mai erai încruntat, așa mi s-a povestit, când am sunat din Roppongi, ai adormit lin, chiar dacă nu în brațele celor dragi, chiar dacă un pic singur și un pic părăsit, despărțit de cei vii, dar nu singuratic sau însingurat, da, mi s-a spus că în sicriu păreai împuținat și mărunt, ca un copil, erai drăgălaș – da, chiar s-a rositit cuvântul *drăgălaș* – în costumul tău din Carintia, cu nodul de cravată sus, la gât, ca să-ți sprijine bărbia descărnată și căzută, după ce moartea ți-a pătruns în oase, cu pantofii de piele ai fratelui tău în picioare, cu un rozariu negru înfășurat pe mâinile împreunate pentru rugăciune, muncite și deformate ca niște gheare și cu ciotul degetului mic de la mâna dreaptă. Trebuie să fi fost o scăpare faptul că ai murit tocmai când eu eram la Tokio. Ori vorbești, ori te caci litere! a mai spus eminența sa, cioclul, domnul nostru episcop, trăgând dintr-un trabuc, apoi a închis sicriul, lăsând să cadă pe capac un pic de scrum. Aerul mirosea deja a

zăpadă încă dinainte de înmormântare, iar când totul s-a terminat, a început să ningă de-a binelea, cerul s-a mai ciocnit o dată cu tine. Amintește-ți, aveam deja peste treizeci de ani când m-am întors și am locuit ani de zile la tine ca să pot scrie despre întoarcerea fiului risipitor și să te părăsesc apoi din nou, iar atunci, într-o zi, am căutat împreună în pod *O mie și una de nopți*, am scotocit prin toate colțurile pline de praf și de păianjeni, am dat la o parte câteva cărămizi și ochiuri de geam cu sticla spartă, am stricat cuiburi cenușii de viespi, mari cât o minge de fotbal, tot căutând *O mie și una de nopți*, singura carte pe care ai citit-o în tinerețe și pe care o voiai înapoi, dar pe care n-am mai găsit-o. Câte un exemplar sau altul ți-am mai adus eu de pe la târgurile de vechituri, de la Caritas, de la anticariate, dar niciuna nu avea coperta potrivită. Avea altă poză pe ea! spuneai tu cu un gest de refuz, chiar un pic disperat și trist, aproape o sută de ani ai ținut minte poza asta pe care încă n-am reușit s-o găsesc. Ți promit că, odată întorși de la Tokio, traversând aburul violet de pe crestele înzăpezite ale muntelui Fuji, munții și pădurile Siberiei și ajunși în sfârșit în Carintia, după ce ne vom fi recules în fața mormântului tău acoperit deja demult de zăpadă și vom fi descifrat literele aurii ale ultimelor cuvinte de rămas bun și literele aurii cu care au fost scrise numele celor îndoliați pe panglicile negre, foșnitoare și țepene ale coroanelor, după aceea, îți promit sus și tare, o să caut în continuare *O mie și una de nopți*, și-n țară, și-n străinătate, o să-i întreb pe toți de *O mie și una de nopți*, și pe Scarlett și pe Bill. Rămâi cu bine, tată...ok...îți doresc drum bun...ok!